

ADALET, İFFET ÖRNEKLERİ VE KALBİN PASI

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne seyyidinâ ve senedinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn ve men tebiahû bi-ihşânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ هَذِهِ مِنْ غَنَائِمِكُمْ وَإِنَّهُ لَيْسَ يَحِلُّ لِي فِيهَا إِلَّا
نَصِيبِي مَعَكُمْ إِلَّا الْخُمْسَ وَالْخُمْسُ مَرْدُودٌ عَلَيْكُمْ
فَأَدُّوا الْخَيْطَ أَوَ الْمَخِيطَ وَأَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ وَأَصْغَرَ
وَلَا تَغْلُوا فَإِنَّ الْغُلُوبَ نَارٌ وَعَارٌ عَلَى أَصْحَابِهِ فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَجَاهِدُوا النَّاسَ فِي اللَّهِ تَعَالَى

الْقَرِيبَ وَالْبَعِيدَ وَلَا تُبَالُوا فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمٍ
وَأَقِيمُوا حُدُودَ اللَّهِ تَعَالَى فِي الْحَضَرِ وَالسَّفَرِ
وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى فَإِنَّ الْجِهَادَ بَابٌ مِنْ
أَبْوَابِ الْجَنَّةِ عَظِيمٌ وَإِنَّهُ يُنَجِّي اللَّهُ بِهِ مِنَ الْهَمِّ
وَالْغَمِّ

*Inne hâzihi min ğanâimiküm ve innehû
leyse yahillu lâ fîhâ illâ nasîbî meaküm ille'l-
humuse ve'l-humusu merdûdun aleyküm ve
eddü'l-hayta evi'l-mıhyeta ve eksere min
zâlike ve asğara ve lâ teğullû fe-inne'l-ğulûle
nârun ve ârun alâ ashâbihî fi'd-dünyâ ve'l-
âhireti. Ve câhidu'n-nâse fi'llâhi teâlâ el-
karîbe ve'l-baîde ve lâ tübâlû fi'llâhi levmete
lâimin ve ekîmû hudûda'llâhi teâlâ fi'l-hadari
ve's-seferi ve câhidû fî sebîlillâhi teâlâ fe-
inne'l-cihâde bâbun min ebvâbi'l-cenneti
azîmun ve innehû yünecci'llâhu bihî mine'l-
hemmi ve'l-ğammi.*

*Inne hâzihi min ğanâimiküm ve innehû
leyse yahillu lâ fîhâ illâ nasîbî meaküm ille'l-
humuse... ilâ âhiri'l-hadîs.*

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun.

Râmûzü'l-ehâdîs isimli hadis kitabının 133. sayfasına gelmişiz. 133. sayfasından itibaren sırasıyla hadîs-i şerîfleri okumaya inşaallah devam edeceğiz.

Bu kitabın husûsiyeti; hadîs-i şerîfler baş kelimelerinin harflerine göre dizilmiş, yani alfabe sırasına göre alfabetik bir sıralama yapılmış. Bu sıralamadan dolayı hadisler karşımıza çeşitli konulardan çıkıyor, aynı konuda değil. Mesela sadece namazdan, sadece oruçtan, sadece abdestten veyahut sadece cihattan, sadece kadınlardan bahseden bir grupta ile karşılaşmıyoruz. Sıradan karşımıza bir savaşla ilgili hadis çıkıyor, bir namazla, bir zekâtla, bir hacca [ilgili çıkıyor.] Bunda da fayda oluyor, değişik konular peşpeşe gelince çeşni oluyor, değişiklik oluyor, insan her konudan az çok bir bilgi sahibi olmuş olur. Onun da faydasını gördük. Söyleyenler ve dinleyenler sıkılmıyorlar.

133. sayfanın onuncu hadîs-i şerîfinden
134. sayfaya doğru inşaallah hadislerin okun-
masına devam edeceğiz.

Yalnız bu hadislerin okunmasına ve iza-
hına başlamadan önce, kendilerine şükran
borçlu olduğumuz kimselere o şükrânı ödeye-
cek bazı vazifelerimizi yapmamız gerekiyor.
Başta Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi
ve sellem ki hadîs-i şerîflerini okuyoruz, bizim
Peygamberimiz, başımızın tâcı, her şeyimiz,
canımız, ruhumuz, her şeyimiz yoluna feda ol-
sun, sevgili Peygamber Efendimiz'in ruh-i
pâkine hediye olsun diye ve onun âl'inin,
ashâbının, etbâının, ahabının, ve sâir enbiyâ
ve mürselînin ruhlarına hediye olsun diye; bu
hadîs-i şerîfleri Peygamber Efendimiz'den
bize kadar an'ane hâlinde ağızdan ağıza, ki-
taptan kitaba nakletmiş olan râvilerin, hadis
alimlerinin ve kitabı telif eylemiş olan Gümüş-
haneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi Hocamız'ın ru-
huna hediye olsun diye; kendilerinden feyz al-
dığımız hocalarımızın, meşâyihimizin ve
sahâbe-i kirâmdan onlara kadar silsile-i turuk-
u aliyyemizden güzerân eylemiş olan evliyâul-
lah ve mürşitlerimizin ruhlarına hediye olsun

diye; bu beldeleri Allah yolunda çalışarak, çarpışarak, mallarını canlarını ortaya koyup sırf Allah'ın rızasını düşünüp her şeyden vazgeçerek, cihat ederek, gazâ ederek fethetmiş olan fatihlerin, şehitlerin, gâzilerin ruhlarına hediye olsun ve biz onların şefaatlerine nâil olalım diye; uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere, ilme sevgi, hadîs-i şerîfe muhabbet, Peygamber Efendimiz'e bağlılık nişânesi ve bir kardeşlik numunesi olmak üzere buraya koşup gelmiş toplanmış olan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin, yakınlarının, akrabalarının, dostlarının, babalarının, dedelerinin, nenelelerinin, kardeşlerinin, arkadaşlarının, ahbablarının ruhlarına hediye olsun diye; yaşayan biz hayattaki müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak, Peygamber Efendimiz'e en güzel ümmetlik yapmış olarak, böylece çok sevaplar kazanmış olarak yüzü ak alını açık olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, ondan sonra izahlara başlayalım. Buyurun.

Bu 133. sayfanın sonundaki onuncu hadîs-i şerîf. Uzunca bir hadîs-i şerîf. Ahmed b. Hanbel’de, Taberânî’de, Müstedrek’te Übâde b. es-Sâmit radiyallahu anh’ten rivâyeten kaydedilmiş bir hadîs-i şerîf.

a. Savaşta Kazanılan Ganimet

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuşlar ki;

İnne hâzihî min ğanâimiküm. “Bu gördükleriniz, şu işaret ettiğim mal, ortada toplanmış olan şeyler sizin savaşta kazandığınız ganimetlerinizdir.”

Bir savaşın arkasından gâzilerin düşmandan ganimet olarak aldıkları şeyleri göstermiş; “Bunlar sizin ganimetlerinizden bir yığındır, onlardan bir bölük...”

Ve innehû leyse yahillu lî fîhâ illâ nasîbî meaküm.

Peygamber Efendimiz onlara “Bu sizin ganimetlerden olan malınızdır.” diye gösterdikten sonra; “Ben sizin peygamberinizim ama Allah’ın bana yazmış olduğu miktardan yani humustan fazlası bana bile helal olmaz. Peygamber olduğum halde hepsine sahip değilim.”

Humusu, beşte biri devletin başkanına, Peygamber Efendimiz'e, Peygamber Efendimiz'den sonra gelenler için de emîrû'l-mü'minînlik makamına tahsis edilecek. Ama ötekisi, beşte dördü gâzilere dağıtılacak. “Bu nasibimden fazlası bana helal olmaz.” diyor Peygamber Efendimiz.

İlle'l-humus. “Beşte bir...”

“Devlet başkanlığı dolayısıyla bana ayrılmış olan ve âyet-i kerîmede bildirilmiş olan;

Bismillâhirrahmânirrahîm.

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ
وَلِلرَّسُولِ

*Va'lemû ennemâ ğanimtüm min şey'in fe-
enne lillâhi humusahû*¹ âyet-i kerîmesinde,
orada humus diye Allahu Teâlâ hazretleri tayin
buyurmuş olduğu için, o bana helal. Ondan
gayrisini ben bile almam doğru değil.”

---

¹ 8/Enfâl, 41.

Peygamber Efendimiz demek istiyor ki: “Kimse almasın.” Yani bu, “Gâzilerden hiçbir kimse hiçbir şey almasın.” demek.

Devamında buyuruyor ki;

Ve'l-humus merdûdun aleyküm. “Zaten o beşte bir de size dönecek.”

Neticede Peygamber Efendimiz onu Ümmet-i Muhammed’in hizmetlerine, ihtiyaçlarına, fukarâsına, zekâta müstehak olan kimse-
lere tahsis edecek. “O da netice itibarıyla size geliyor.” diye Efendimiz onlara hakikati ifade ediyor.

Ve eddü'l-hayta evi'l-mıhyeta. “O halde bir iplik de olsa, o iplikle bir şey dikmeye mahsus olan iğne veya çuvaldız gibi şey olsa onu da getirin, buraya koyun.”

İlk önce ortaya konulacak, ondan sonra gâziler arasında eşit dağıtılacak. Yani “iğnedir, küçüktür, ipliktir, lüzumsuzdur, ufacıktır” demeyin, ne aldıysanız, ganimetten elinize geçmiş ne varsa ortaya bir koyun.

Ve eksere min zâlike ve asğara. “İster bu iğne iplikten daha fazla olsun, küçük olsun, ister daha büyük olsun, ne varsa getirin.”

Yani iki hududu söylüyor ki bu “hepsini getirin” demek.

Ve lâ teğullû fe-inne'l-ğulûle nârun ve ârun alâ ashâbihî fi'd-dünyâ ve'l-âhireti. “Ganimet malından kendinize taksim dışı bir şey saklayıp ayırmayın.”

Buna gulûl derler. Gulûl hırsızlığın bir çeşidi sayılmıştır. Yani ganimette taksimden evvel malı alıp da ortaya çıkarmamak, elinde tutmak. Yüzük, bilezik, para, kıymetli torba, bir şey; ne varsa küçük büyük hepsi ortaya konulacak. Kim [bunu ortaya koymazsa] o da hırsızlık etmiş gibi olur.

“Gulûl...” Nârun. “Ateştir.” Ve ârun alâ ashâbihî fi'd-dünyâ ve'l-âhireti. “Ve dünyada ve âhirette bu hırsızlığı yapan, bu gulûlu yapan kimseye hem ardır, utanç vesilesidir, yüz karasıdır, hem de ateştir.”

Cehennemde onunla ateşlenecek, onunla cezayı yiyecek.

İnsan; “Bunların bizim zamanımızda hükmü var mı?” diye düşünebilir. Şimdi bu hadîs-i şerîfin tatbik yeri var mı?

Vardı. Arkadaşlarımız, kardeşlerimiz Kıbrıs'a çıktı, Kıbrıs'taki mazlum kardeşlerimizin imdâdına yetişti. Zaten bizim olan yerleri kâfirlerden aldı. Kim ne kaparsa elinde kalmış. Oraya giden -ihvânımızdan, kardeşlerimizden- bir tankçı astsubay tanıdığımız vardı; kim ne almışsa yanına kâr kalmış. Öyle düzensizlik yok İslâm'da. Girdiği evden bulduğu şeyi ne varsa herkes cebine koymuş, öyle geçmiş gitmiş.

İslâm öyle değil. İslâm'da ne varsa hepsini getirip ortaya koymak lazım, ondan sonra gazilere eşit olarak dağıtılması gerekiyor. Ve böyle yapmışlar.

b. Kahraman Bir Asker

Hız. Ömer zamanında İran'a sefer yapan İslâm ordusunda bir şahıs kumların arasında bir torba mücevher buluyor. Demek ki birisi "ele geçmesin" diye saklamış. O da onu orada bulmuş. Götürüp halifeye vermiş. Fakir, yoksul, üstü yırtık, hırpânî, kumların arasında toz toprak arasında mücahit bir kimse, ihtiyacı var belki; vermiş gitmiş.

Komutan haber salıyor, diyor ki;

“O külliyyetli miktarda parayı ve müceverhâtı o torbayı bulup da getiren asker kimse gelsin onu mükâfatlandırayım, halifeye yazayım, kendisine büyük mükâfatlar versin.”

Diyor ki;

“Ben Allah’ın bana verdiğinden başka şeyi isteyen insan olsaydım bu torbayı size getirmezdim, ben Allah’ın taksimine razıyım. Hiçbir şey istemem.”

İsmi dahi ortaya koymamış.

İslâm öyledir. Küçük büyük, iğne iplik hepsi ortaya konulacak. Hiç kimseye helal olmaz, peygambere dahi. Peygambere âyette ayrılmış olan [hariç.]

وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

*Ve men yağlül ye’ti bimâ ğalle yevme’l-kıyâmeti.*² “Kim gulûl ederse, ganimet malından hırsızlama, habersiz, aşırma, cebinde, yanında saklarsa, hırsızlık ederse o sakladığı şeyle kıyamet gününde huzûr-u Rabbi’l-izzete gelir, mahşer halkına rezil rüsva olur.”

---

² 3/Âl-i İmrân, 161.

Bizim her işimiz böyledir. Allah her yerde, her zaman bizim her hâlimize muttalî, her hâlimizi görüyor; kimden ne saklıyoruz?

Onun için, biz de bu şuurda olmalıyız.

Diyorlar ki;

c. Kızım Süte Su Kat

Hız. Ömer radyallahu anh geceleyin tef-tişe çıktı. Bir evin yanından geçerken... Hız. Ömer biraz da meraklıydı, her şeye “emîri’l-mü’minim” diye karışırdı... Evin içinden bir ses;

“Kızım, sütün içine biraz su katıver.”

Annesi kızına sesleniyor. Karanlık, ortada ışık yok, sokaklar lambalı değil. Yani çöl, insanların imkânları az, hurma bile, yiyecek bile bulamıyorlar, bakkal nerede, süpermarket nerede, kasap nerede... Yani bir yoksulluğun azamî derecesini düşünün, hurma dallarıyla yapılmış, çamurla sıvanmış evleri düşünün... Doğu Anadolu’da acığımız toprak altında [evler] var ya, ona benzer şeyler düşünün... Tabii elbet içeride konuşulan duyulur. Hız. Ömer de meraklı, oradan tam geçerken, “Kızım sütün

içine su kat.” deyince dikkat kesilmiş, ne diyecek?

Kız diyor ki;

“Ama anne, halife hazretleri gündüz ‘Sütlere su katmayın.’ diye emir çıkartmamış mıydı?”

Süte su katılır. Ama sen kendi sütüne kattarsın. Ben şahsen mesela Efendimiz’in hadîsi şerîflerinde gördüm, süte su katıyorum, tatlı geliyor, içiyorum. Hele sıcak bir iklimde, sıcak bir yerde biraz daha hafif olsun diye, yağlılık nisbeti azalsın diye katılabilir. Ama satarken yapamazsın. Demek ki hafif olsun diye süte biraz su katıp da içmek onların arasında yapılabilen bir şey; ama Hz. Ömer satarken yapılmasın diye emir çıkartmış, öyle anlaşılıyor. Hilenin doğru olmadığını da hepsi bilir.

“Süte su katıver.” deyince “Hz. Ömer, halife böyle dememiş miydi anne?” diye kız hatırlatıyor.

“Canım, şimdi Hz. Ömer nereden bilecek?” diyor.

O gündüz o emri vermiş ama dışarıda Allah ona dinlettiriyor, tevâfuken Hz. Ömer

orada dışarıda dinliyor. Kız şahane bir cevap veriyor:

“Hz. Ömer görmüyor ama anne, Allah görmüyor mu? Şu senin emrettiğin şeyi yaparsam Allah görmeyecek mi?”

Emîri’l-mü’minîne âsi olacak. Mü’minlerin emirine âsi olmak büyük günah. “Allah onu görmüyor mu?” diyor. Kadıncağız da susuyor. Demek ki anne de insaflı... “Canım, ne olacak işte...” filan demiş, sonradan kızının ikazı üzere bir şey dememiş.

Hz. Ömer evi öğreniyor, bakıyor neredede, hangi ev... Ertesi gün gidiyor, o evdeki kızı daha görmedi, ama gece duydu, o evdeki kızı oğluna istiyor ve o kızı gelin alıyor.

İşte böyle büyük insanlar cevheri zamanında tespit edip el koyarlar. İnsanın bir davranışından cevheri ortaya çıkıyor demek ki...

Allah’tan korkan bir kadın her şeyden kıymetlidir. Yüzü çirkin olabilir, fakir olabilir, şöyle olur böyle olur; ama Allah’tan korkuyor.

Şuura bak; “Allah görmüyor mu?” diyor. “Tamam, bu benim oğluma zevce olmaya layıktır.” diye ertesi gün Hz. Ömer gitmiş, onu gelin olarak almış.

Sonra ne olmuş?

İşin ikinci safhası var. Emevîler’in içinden gelmiş geçmiş devlet idarecilerinin çoğu pek makbul insanlar değil. Saraylar kurmuşlar, keyifler yapmışlar, zulümler olmuş, valiler göndermişler, Hicaz’ın mübarek sahâbesine, tâbiînine çok baskılar [yapmışlar.] Tarih kitaplarında Emevî devrini biliyoruz. Ama onların içinden bir şahıs çıkmış, “İkinci Ömer” diye lakaplanmış, Ömer b. Abdilaziz. Adaletiyle şöhret kazanmış, çok makbul, çok takvâ ehli bir insan. İşte bu kadının torunu! Bak, helal süt emmek, Allah’tan korkmak nasıl nesillere doğru yüksek insanların çıkmasına vesile olur. Hz. Ömer o cevheri oğluna almış, oğlu bir cevher, o bir cevher, onlardan doğan çocuklar da cevher, torunlar da cevher... Emevî ailesinden bile olsa işte o Ömer b. Abdilaziz’in anası bu kadının torunuymuş. Böyle gidiyor. Asalet devam edip gidiyor.

Buradan çıkan bir başka ders:

Evlatlarımıza helal lokma yedirelim, helal süt emdirelim. Hanım alırken helal lokma yemiş, helal süt emmiş, İslâm’a saygılı, Allah’tan korkan, Allah’ın her yerde kendisini gördüğünün şuurunda olan insanı alalım. Damat seçerken namaz kılan, Allah’tan korkan, takvâ ehli, ahlâklı, dürüst insan alalım. Yoksa mevki makamı güzel olur da senin kızını alır koluna tatar götürür, açar saçar boyar da ondan sonra günahların içine dalar da namusunu da ayaklar altına alırsa ne olacak?

Çok dersler çıkıyor.

Demek ki -hadîs-i şerîfin yarısında bıraktık, bu açıklamaları yaptık- gulûl, yani ganimet malından çalmak dünyada ve âhirette o çalan kimseler için yüz karasıdır ve ateştir, cehenneme girmeye vesiledir.

Ve câhidu’n-nâse fi’llâhi teâlâ el-karîbe ve’l-baîde. “Allah yolunda insanlar ile, yakındakilerle ve uzaktakilerle çarpışın.”

O insanlar ister sizin yakınınız olsun, akrabanız olsun, isterse yabancı kimse olsun, Allah yolunda yakın uzak demeden hakkı söyleyip onlarla cihat edin.

Câhidu'n-nâse. “İnsanlarla cihat edin.”
Fi'llâhi teâlâ. “Allahu Teâlâ hazretlerinin yolunda, uğrunda.” *el-Karîbe ve'l-baîde.* “İster yakın ister uzak olsun, ister akraba olsun ister uzaktan bir kimse olsun, ister bu beldedeki olsun ister uzaktaki olsun.”

Hakkı söyleyeceksiniz, hak için çalışacaksınız, hak için çalışırken de “Şu benim yakınım, şu benim uzağım.” demeyeceksiniz. İslâm bu. Ama unutulduğu zaman cemiyetler mahvoluyor.

Ve lâ tûbâlû fi'llâhi levmete lâimin. “Allah yolunda bir iş yaparken, Allah'ın rızasını düşünüp de ‘Şunu yapmam lazım.’ deyip de bir işi yapmaya giriştiğiniz zaman kınayanın kınamasına aldırmayın.”

Beğenmeyen beğenmesin, kınayan kınasın, ayıplayan ayıplasın. Yaptığın şey doğru mu, eğri mi?

Doğru; hırsızlık yapmıyorum, dürüstüm.

“Hiç kimse beni sevmiyor.”

Sevmesin. Allah'ın sevmesi yeter.

Yaptığın iş doğru mu?

“Doğru.”

Etrafındakiler hepsi seni ayıplıyorlar;

“Şu aptala bak, şu serseme bak; şu parayı cebine soksaydı, işte bak bedavadan önüne gelmiş de enayi namusluluk taslıyor da almıyor...”

Ne derse desin; “Hayır, almam. Haram. Almam ve aldırmam! Ben varken burada kimseye de göz açtırmam, haram da yedirmem!” diye kınayanın hiçbir şekilde kınamasına, ayıplayanın ayıplamasına bakmadan Allah emrini tutmak ve çalışmak.

Kıza söylüyorsun:

“Kızım başını ört!”

Anası müslüman, babası müslüman, kızda da iman var;

“Örteceğim ama utanıyorum.” diyor.

Kimden utanıyorsun?

“İnsanlardan.”

Ya bu insanların yarısından çoğu senin örtünmenden memnun olur. -Unutmazsam, inşaallah kadınlara bir makale yazacağım.- Kadınlar sanıyorlar ki açıldıkları zaman, boyandıkları zaman erkekler onları beğeniyor. Değil. En

gevşek, en laubali erkek bile evlenecek kız aradığı zaman evlâdının anası olacak namuslu bir hanımefendi aradığı için o boyananlara pek bakmıyor. “Bunları kim bilir kaç kişi koklamıştır...” Hiç yanına yanaşmıyor. Gidiyor, yine namuslu bir kimse almaya çalışıyor. Onun için, dikkat ediyorum, tahsil yapmamış, ilkokuldan ayrılmış, ortaokuldan ayrılmış, liseden ayrılmış, evinde, örtülü ev hanımı; evlenmiş, düğün olmuş, tamam. Ötekisi liseyi bitirmiş, üniversiteyi bitirmiş, doktora yapmış, ihtisas yapmış; evde kalmış. Çok... Maaşı var, her şeyi var, işi var gücü var. Herkes işini biliyor. Herkes aslında neden rahat edeceğini biliyor.

Ben yakınlarımın, komşularımın, kardeşlerimin ailevî hayatlarına bakıyorum. Bir kadının çocuk bakmak, evi idare etmek için sabah-tan akşama işi 8 saat mesaiyi çoktan aşıyor. Çamaşır dağlar gibi yığılıyor, çocuk bakımı bir ayrı iş, evin temiz tutulması, söküklerin dikilmesi, ütünün yapılması...

“Efendim ben çalışacağım.”

Peki, çalışacaksın, bu işleri kim yapacak?

“Hizmetçi tutarım.”

Ne anladım o zaman?

Dostlar alış verişte görsün.

Nasreddin Hoca şu kadara yumurta alıyor-
muş, bu kadara satıyormuş.

“Ya, bu ne?”

“Dostlar alış verişte görsün.” demiş.

Yani yumurtadan bir kâr ettiği yok.

Filanca kütüphanenin müdüresi, çok sevdiğim bir hocamın kızı. Melek gibi bir kızcağız, çok iyi bir insan, kibar, asil... Kendisi çalışır, kocası çalışır. Evde çocuklar kalmış bir dil bilmez hizmetçinin eline, eve ne gelir ne gider, bu çocukların hâli ne olur, hiç belli değil. Akşam eve geliyorlar; ev soğuk, mutfak boş, tencereler takır takır. Bey bir tarafa gidiyor, hanım bir tarafa gidiyor... Yorgun argın... Zaten gündüz yorulmuşlar. Evde bir huzur yok, tat yok. Sabahleyin tekrar saat çaldı mı erkek tıraş olur, kadın süslenir, tekrar gidiyorlar. Evin bir tadı yok. Halbuki ev hanımlığı ayrı bir meslek. Benim görüşüm sabahtan akşama yetişemiyor bile... Çocuk yapmıyorlar. Tamam, o za-

man bir Şey değil. Çocuk yapmıyor ama ailesinde bir sıcak yuva tadı tadamıyorlar. Çoęunu biliyorum, yakından bildiğim çok kimseler var.

Söz kızın “Ben utanırım.” demesine geldi, oradan bunlara geçtik. Örtünsen daha çok memnun oluruz. Gidiyor, Helena Rubinstein’ın rujluklarından, allıklarından, pudralarından, bilmem hangi markanın parfümlerinden, bilmem hangi markanın rimellerinden, takma kirpiklerinden birçok Şey alıyor. Ya bunların hiçbirini takmasan daha güzel olacaksın. Emin ol, daha güzel olacak, daha makbul olacak. Bizim indimizde daha asil olacak, daha kıymetli olacak. Bir sürü para veriyor, daha çirkin oluyor, daha berbat oluyor, daha hor oluyor.

Biz namaz başörtüsüyle bir hanım gördüğümüz zaman -bir kapalı hanım- vali görmüş gibi saygı duyuyoruz. Ötekisine herkes laf atıyor, hakaret ediyor, dalga geçiyor. Bunları biliyoruz. Hepiniz görüyorsunuz. Ben dairelerde çalışan hanımların çoğunu bilirim, ne kadar iyi ailelerden hanımlar vardır, mecburen çalışıyor; çok kadrini bilmezler de çok eza ederler. Biliyorum, onlar çok eza cefa çekerler.

Onun için, onlardan korkma, Allah'tan kork. Halkın şu kadarı sevmiyorsa bu kadar fazlası, daha fazlası seviyor. Çocuğa; “Hadi oğlum, namaz kıl.” diyorsun, utanıyor. “Hadi evlâdım, şunu şöyle giy.” diyorsun, utanıyor. “Hadi ezan oku.” Utanıyor. “Hadi namaz kıl.” Utanıyor. “Oruç tut.” Utanıyor. Namaz vakti geçiyor, etrafındakilere; “Ben namaz kılacağım.” demeye utanıyor.

Ve lâ tûbâlu fi'llâhi levmete lâim.

Bu cümleyi hatırlınıza yazın. Allah yolunda kınayanın, ayıplayanın kınamasına, ayıplamasına bakmayın, yapacağınızı yapın. Allah'tan korkun, başkasına aldırmayın.

Ve lâ tûbâlu demek, “aldırmayın” demek. Mübâlat etmek, “aldırmak” demek. “Aldırmayın, yüz vermeyin, ehemmiyet vermeyin.” demek.

Ve ekîmû hudûda'llâhi teâlâ fi'l-hadari ve's-seferi.

Allah'ın emirleri tutulmadığı, dinlenmediği zaman cezalar var. Sopa cezası, ta'zir cezası, değnek cezası, hapis cezası, şu cezası bu cezası... İslâm'da cezalar var. Her yerde, her

zaman, her cemiyette... İnadına suç işleyenin her cemiyette cezası vardır. İslâm'da da cezalara hudûdullah denir, yani Allah'ın hadleri, hadd-i şer'îler. Çünkü Allah'ın çizdiği bir çizgi vardır, o hududu aşıp öbür tarafa yasak yere girmişlerdir, cezayı hak etmişlerdir.

“O cezaları icrâ edin, ister seyahat esnasında ister bir yerde mukim iken olsun.”

İhmal yok. Adam şu kabahati işledi; cezası şu, yapın. Şu kabahati işledi; cezası şu, yapın.

Bu mânada, Allah'ın yasaklarının çiğnenmesi zamanında terettüp eden cezaların yapılması hususunda Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruluyor ki;

وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ

*Ve lâ te'huzküm bihimâ re'fetün fî dînillâhi.*³ “Sakın ha o hadd-i şer'îyi icrâ ederken de içinize acıma duygusu gelmesin.”

Suçluyu salıverdiniz mi cemiyeti mahvedersiniz. Suçluyu cezalandırmadığınız zaman cemiyete

---

³ 24/Nûr, 2.

tin nizamı altüst olur. Bir kişiyi güya kurtarırsın, bir kişiye acırsın, milyonlarca kişiyi mahvedersin.

Hırsız salıverdirdin mi ne olur? Deliyi salıverdirdin mi, cânıyı salıverdirdin mi ne olur?

Daha beter zarar verir.

O bakımdan, -İslâm'da- Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki;

“Kızım Fâtıma o suçu işlese o cezayı veririm.”

Cezayı kim işlerse işlesin ceza var. Hatta bazı kimseler gelmişler, demişler ki;

“Yâ Resûlallah, falanca kimse asildir, falanca kabilenin hatırlı kimsesidir, bir kabahat işlemiş; ama ona ceza vermeyelim.”

Diyor ki;

“Sakın bir daha araya böyle şefaathçi olarak da gelme, ‘Bunu yapma.’ diye bunu söylemeye de gelme; eski ümmetler bundan helâk oldu.”

Hz. Ömer zamanında bir kabile reisi çarşıda gezerken müslümanlardan birisi bunun

ayağına basıveriyor... Olur ya, kalabalık, izdiham, itişme kakışma, pazar yeri... Adamın ayağına basınca gerilmiş bir tokat aşketmiş, ayağına basan kimseye vurmuş. Vurmuş ama adamın haberi yok; kendisi kabile reisi ama İslâm geldi, İslâm'ın geldiğinden haberi yok. Adam da kalkmış, Hz. Ömer'e, halifeye, radiyallahu anh, demiş ki;

“Yâ Ömer, çarşıda bu adam beni tokatladı, kısas isterim, hakkımı isterim.”

Hz. Ömer adamı çağırıyor. Adam kabile reisi; “Ayağıma bastı, ondan vurdum.” diyor.

Vurma hakkın yok ki, gelip dava edeceksin. Herkes kendisi hakkını almaya kalkarsa ne olur?

Sokakta herkesi biribiriyle boğaz boğaza, gırtlak gırtlağa, alt alta üst üste görürsün... Herkes kendi hakkını kendisi almaya kalkarsa... Öyle şey yok.

Diyor ki;

“Yok, sen yanlış iş yapmışsın. Kısas, bu da sana bir tokat vuracak. Sen ona bir tokat vurdun, o da sana bir tokat vuracak. Cezayı aynı gör bakalım...”

Adam kaçmış gitmiş, Bizans'a sığınmış, orada hıristiyan olmuş, dinden çıkmış, ebedî cehennemlik olmuş gitmiş...

Keşke o tokat yerine bin tane tokat yeseydi de cennetlik olsaydı, öyle cehennemlik duruma düşmeseydi.

...

Cennetin ulu kapılarından bir kapıdır. Sıradan küçük kapılardan değil, cennetin kocaman bir kapısıdır. Cihat edenler oradan, şanlı şerefli bir kapısından cennete girerler.

Ve innehû yünecci'llâhu bihî mine'l-hemmi ve'l-ğammi. “Ve Allahu Teâlâ hazretleri cihat sebebiyle insanı üzüntüden, gamdan, kederden de kurtarır.”

İnsanın ne gamı kalır ne kederi kalır, cemiyetin ne huzursuzluğu kalır ne sıkıntısı kalır. Şerefiyle yaşar, mutlu olur.

Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi mücahit fî sebîlillah, Allah yolunda cihat edicilerden eylesin.

Şu hadîs-i şerîf uzun bir hadîs-i şerîf, her cümlesi ayrı bir hayat prensibi, kâidesi.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi bu hadîs-i şerîfte tarif edilen sıfatlara sahip hakiki müslüman eylesin.

d. Ganimet ve Allah Yolunda Cihad

Başından bir daha okuyacağım, uzun olduğu için hatırdaki kalsın, tekrar olsun diye...
Peygamber Efendimiz buyurdu ki;

“Bu gördükleriniz sizin ganimetlerinizdendir ve bana bile sizinle beraber olduğum için verilen beşte birden gayrisi bunun içinden helal olmaz. O beşte biri de zaten size dönüp gelecek.”

“Sizin hizmetinizde kullanılacak, ben şahsî işimde kullanacak değilim.” demek istiyor Peygamber Efendimiz.

“Bana bile helal olmadığından dolayı ey nâs, ey gâziler, ey cihada katılanlar, eğer bir iğne bir iplik bile olsa, bundan çok veya az bile olsa getirin, şuraya taksime koyun. Taksim dışı bırakmayın, taksim dışı cebinize sokmayın, torbanıza atmayın. Ganimet malını çalmayın, oradan ketmedip saklayıp sizde alıkoymayın. Çünkü bu ganimetten çalmak dünyada ve âhi-rette onu yapan kimse için cehenneme girmeye sebeptir ve yüz karasıdır.

Allah yolunda, Allah rızası için insanların yakınıyla uzağıyla cihat edin. Onlara Allah'ın emrini tarif edin, yapılması gereken şeyi söyleyin, Allah'ın emrine aykırı gittikleri takdirde 'şöyle böyle olacak' diye onlarla uğraşın. Boş durmayın. Yutmayın, ketmetmeyin, söylemekten geri durmayın; ister uzak olsun ister yakın olsun...

Ve Allah yolunda yürürken, iş yaparken, çalışırken sizin yaptığınız işlerden dolayı sizi kınayan olursa kınayanın kınamasına aldırış etmeyin, önem vermeyin, yapacağınızı yapın. Ve Allah'ın hudutlarını, Allah'ın yasaklarını çiğnemekten doğan cezaları hazerde de seferde de, yani mukim iken de yolculuk esnasındayken de tatbik edin.”

Yani, birisinin gulûl yaptığı, ganimet malından çaldığı anlaşılırsa; “Yolcuyuz, şimdi yapmayalım, dönünce [yaparız.]” Hayır, “Oracıkta, vakit geçirmeden yapın.” demek istiyor Peygamber Efendimiz.

“Ve Allah yolunda cihat edin; çünkü cihat cennetin ulu kapılarından bir kapıdır, cihat eden kimseler oradan cennete girer. Ve Allah

böyle yapınca cihat eden müslümanları gandan, kederden, elemden, üzüntüden, sıkıntıdan kurtarır.”

Hem sosyal bakımdan rahat ederler, hem de ferdî bakımdan rahat ederler, ruhî huzur içinde olurlar. Yaşarlarsa alını açık gâziler olarak yaşarlar, ölürlerse göğüsleri kanlı şehitler olarak şerefle ölürler. Dünya ve âhiretin iki hayrından birisine nâil olurlar.

Rabbimiz bizi cesur, Allah yolunda çalışan kimselerden eylesin. Korkmayanlardan eylesin.

Bir söz çok hoşuma gider, her zaman söylerim:

“Korkak her gün ölür, cesur ömründe bir gün ölür.”

Korkak her gün ölür ölür dirilir, ölür ölür dirilir...

Kâfir Moğollar Anadolu’yu istilâya gelmişler, Sivas’ı yakmışlar yıkmışlar, bilmem nereye gitmişler... Öyle ki bir adamı yolda yakalıyormuş; “Sen burada dur.” diyormuş, yanında kılıcı yok, adam orada duruyormuş; gidiyormuş kılıcını alıyormuş, kesiyormuş. Ya sen ne güne

duruyorsun, nasıl olsa kesecek seni! Hiç olmazsa “Biraz yorayım Őu adamı.” diye zahmet çıkar. Koyun bile biraz tepeleniyor. Orada bekliyormuŐ. Tarih kitaplarında böyle okudum da hayret ediyorum.

Neden?

Ölüm korkusu geldi mi bir insana böyle bir hal oluyor demek ki... Bu doğru değil.

İnsan bir defa ölür ömründe ya, bir defa... Onu da Allah yazmış. “48 yaşında Őu kadar aylıkken Őu diyarda Őu Şekilde lecek.” Tamam, ondan önce kimse seni öldüremez ki... Cümle cihan baŐına yıkılsa altından sağlam çıkarısın; çünkü Allah “48 yaşında ölecek.” dedi, bitti. Allah’a imanın yok mu? Kadere imanın yok mu? Allahu Teâlâ hazretlerinin kulların ömrünü takdir ettiğini bilmiyor musun?

O zaman müslümanların korkmaması gerekiyor. Korktuđu zaman zillet geliyor ve o zilletin de hiÇbir faydası olmuyor. Korkunca mr artacak mı?

Hayır; bu sefer adam yine tepesine çıkıyor, ldryor.

Mesela Bulgaristan'da binlerce insanı, kardeşlerimizi Bulgarlar öldürmüşler. O binlerce insan bir araya gelip bir isyan çıkarıp da orada biraz bir şey yapsalardı, yani gürültü partırtı çıkartıp da öyle ölselerdi yine öleceklerdi; ama çarpışa çarpışa öleceklerdi, şimdi kuzu gibi öldüler.

“Kader değişmiyor.” demek istiyorum. Kimseyi ayıplamıyorum.

Allah zorlu imtihanla kimseyi imtihana mâruz bırakmasın.

Ama ölecekse yine durduğu yerde de ölüyor. Geliyorlar, öldürüyorlar, insanın işi bitiyor.

Onun için, mü'min insan Allah yolunda başı dik durur, öyle kâfire boyun eğmez.

Gelelim ikinci hadîs-i şerîfe... Birinci hadîs-i şerîfin içinde sanki on tane hadîs-i şerîf varmış gibiydi... Hepsi ayrı bir kâide, kanun.

إِنَّ هَذِهِ الْقُلُوبَ تَصْدَأُ كَمَا يَصْدَأُ الْحَدِيدُ إِذَا أَصَابَهُ

الْمَاءُ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا جَلَاؤُهَا قَالَ

كَثْرَةُ ذِكْرِ الْمَوْتِ وَتِلَاوَةُ الْقُرْآنِ

İnne hâzihi'l-kulûbe tesdau kemâ yesdau'l-hadîdu izâ esâbehü'l-mâu. Kîle: yâ Resûlallah, ve mâ cilâuhâ? Kâle: kesretü zikri'l-mevti ve tilâvetü'l-Kur'âni.

e. Kalpler de Demirin Paslandığı Gibi Paslanır

Bu hadîs-i şerîfi İbn Hibbân, Abdullah b. Ömer radiyallahu anhümâ'dan rivayet etmiş. Çok dikkatle, kulağınızı açarak dinleyin ki Efendimiz buyuruyor:

“Şu kalper var ya, bu kalpler demirin suya mâruz kaldığı zaman paslandığı gibi paslanır.”

“Muhakkak ki bu kalpler demirin su isabet ettiği zaman paslandığı gibi paslanır.”

Başında inne var. “Muhakkak paslanır.”

Kîle: yâ Resûlallah, ve mâ cilâuhâ? “Yâ Resûlallah, bunların pasının giderilmesi, kalbin parlatılması nasıl olacak?” diye sordular.

Buyurdu ki;

Kâle: kesretü zikri'l-mevti ve tilâvetü'l-Kur'âni. “Bu kalplerin pasının giderilmesi ölümü çok hatırlamaktır ve Kur'an'ı çok okumaktır.”

Kalbin pası öyle gider.

Tabii anlamışsınızdır ki kalp ettir, paslanmaz. Demir demirdir, su rutubet gördüğü zaman, açıkta mâruz kaldığı zaman okside olur, demir oksit oluyor, paslanıyor. Kalp paslanmaz. Kalbin pası demek mecâzen “paslanır” demesi; demir nasıl paslandığı zaman âletlik vazifesini yapamıyorsa... Bir otomobil düşünün ki bütün parçaları paslanmış; bitti, çalıştıramazsın. Bir cihaz düşünün ki dişlileri paslanmış; tamam, birbirine yapıştı, çalıştıramazsın. Yani vazife yapmıyor, fonksiyonunu ifâ edemez duruma düşüyor. “Kalp paslanır.” demek, “Demir âletin paslandığı zaman işe yaramadığı gibi bu kalp de işe yaramaz.” demek.

Kalp ne işe yarar?

Mesela ben kâfirin de kalbinin olduğunu biliyorum ki yine kanı pompalamaya yarıyor.

Değil. Kalp, Türkçe'deki “gönül” mânasına, “et parçası” mânasına değil.

Kalbin mânası gönül. İnsanın gönlü paslanır.

Kalbin et parçası olmadığını nereden biliyoruz?

Âyet-i kerîmede buyuruluyor ki;

Bismillâhirrahmânirrahîm.

لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا

*Lehüm kulûbun lâ yefkahûne bihâ.*⁴ “O adamların kalpleri vardır ama onunla akıl etmezler, kullanıp da onu idrak etmezler.”

Bu âyet-i kerîmeden öyle anlaşılıyor ki kalp, insanda idrak âleti, şuur âleti, yani gönül... Yoksa şu et parçası değil. Koyunun alıyorsun, kesiyorsun, yiyorsun... İnsanın da durduğu zaman [ölüyor.] Hayır, o değil. Onunla belki ilgisi var. O cihaz ile bu kalp, göğüsteki ‘tık tık’ atan et parçasıyla bir ilgisi var. Fakat “gönül” dediğimiz mânevî bir şey.

Paslandı mı ne olur?

İnsan akıl edemez. Yani aklının çarkları paslanır. Aklının çarkları paslanınca gerçekleri anlatamazsın, hakikatleri gösteremezsin.

Gün gibi âşikâr; hepimiz ölmeyecek miyiz kardeşim?

---

⁴ 7/A'râf, 179.

“Öleceğiz.”

Peki, niye âhirete hazırlanmıyorsun?

“Canım Allah ömür verir, daha yaşarım...
Tevbe ederim, hacca giderim, hepsini affettiririm... 70 yaşına gelince sakal bırakırım...”

Hiç genç yaşında düşünmüyor. Peki genç yaşında ölenleri görmüyor musun?

Görüyor.

Ya sen de genç yaşında gidersen?

Akıl var ama kullanmayınca ne mâkul şeyi söyleyen gönlü yatmıyor, çalışmıyor, gerçekleri görmüyor. Gerçekleri görmeyince de dünyada âhirette muvaffâkiyete eremiyor.

Talebeye diyorsun ki;

“Ya şimdiden çalışsana!”

“İmtihana daha önümde sekiz ay, dokuz ay var.” diyor.

Ya bu dokuz ay çabucak geçiverir, bugün çalışmazsan sonunda çalışamazsın, şöyle olur böyle olur... “Ha bugün ha yarın...” Başarısız duruma düşüveriyor.

Araplar'ın kalp dediği Türkçe'de bazen bazen "yürek" mânasına gelir, bazen "gönül" mânasına gelir.

Gönüller de demirin paslandığı gibi paslanır. Yani çalışmaz olur. İnsanın idraki iyi çalışmaz, gerçekleri görmez, yanlış yoldan gider, günahlara dalar, hataları işler, kendisini de çevresini de çok büyük zararlara uğratar, hasire'd-dünyâ ve'l-âhire, dünyada da âhireti mahvolur gider.

Mahvolmaması için insanın ne yapması gerekiyor?

Tedbir alması gerekiyor.

Tedbir almak neyle olur?

Akılla olur, yani gönülle olur. Gönlü olan, akılı olan, idraki olan, fıkhı olan insan tedbir alır. İşte o tedbirin olması için bu çarkların çalışır hâle gelmesi lazım.

Nedir o?

Ölümü çok düşünmek. Ölümü düşüneceksin, kalbin pası gidecek. "Ya hakikaten öleceğim. Bir gün beni de bu tabutun içine koyacaklar, dört tekbirle namazımı kılacaklar, gacır gucur omuzlarda taşıyacaklar. Kara toprağın

altına defnedecekler, üstüme toprağı kürek kürek yığacaklar. En samimi arkadaşlarıma bile mezarın içinden bağarsam; ‘Bırakmayın beni, gitmeyin yanımdan!’ desem bile akşama katiyen kalmaz, hepsi kalkıp gidecek. Ben o kara toprağın içinde amelimle baş başa kalacağım. Aman tedbir alayım, iyi insan olayım.” Ölümü düşündü mü iyi insan olmaya yönelir.

Kur’an’ı okudu mu âyetleri görür, okur, yola gelir.

Peygamber Efendimiz bir kâfileyi bir yere görevli gönderiyordu.

İbn Kesir Tefsiri’nin başında [anlatılıyor.] Bunu birkaç yerde daha söyledim, başka birçok yerde söyleyeceğim, çünkü mühim...

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz herkesi çağırıp soruyormuş:

“Kur’ân-ı Kerîm’den ne biliyorsun bakalım, söyle.”

“Yâ Resûlallah, şu sûreyi biliyorum, şu sûreyi biliyorum, şu sûreyi biliyorum.”

“Gel bakalım sakallı, sen hangi sûreleri biliyorsun?”

“Yâ Resûlallah, şu sûreyi, şunu şunu biliyorum.”

“Sen gel bakayım, yaşlı.”

“Şunu biliyorum, şunu biliyorum.”

Hepsine sormuş. Nihayet yaşca ötekilerden genç birisi gelmiş;

“Sen ne biliyorsun?” diye sormuş Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem.

Demiş ki;

“Yâ Resûlallah, şu şu şu sûreleri biliyorum, bir de Bakara sûresini biliyorum.”

Yani Elif lâm mîm. Zâlike'l-kitâbu lâ raybe fîh'den başlayıp 286 altı âyet, Âmene'r-resûlü ile biten 48 sayfalık, 2,5 cüzlük büyük sûre... Kur'ân-ı Kerîm'in en büyük sûresidir. İçinde ahkâm âyetleri vardır.

Peygamber Efendimiz bir kere daha sormuş;

“Sen Bakara sûresini baştan sonra biliyor musun?”

“Evet yâ Resûlallah.”

Fe-ente emîruhum. “O halde bu kâfilenin başkanı, emiri sensin.” demiş.

Resûlullah Efendimiz kime kıymet veriyor, kime emirlik veriyor?

Kur'an'ı en çok bilene. Yaşa bakmıyor, Kur'an'ı en çok bilene veriyor. Çünkü; ulûm-u evvelîn ve'l-âhirîn Kur'an'dadır. Her şeyin ilmi Kur'an'da; farzlar, edepler, dünya, âhîret, ibretler, kıssalar, hepsi Kur'ân-ı Kerîm'in içinde mevcut. İbret ile okuduğu zaman bir insanın kalbinde pas kalmaz. Bir insanda tembellik kalmaz. Bir insanda şuarsuzluk kalmaz. Bir insanda zulüm kalmaz. Bir insanda haksızlık kalmaz. İnsan yola girer, adam olur.

Onun için, ölümü çok anacaksınız ve Kur'an'ı çok okuyacaksınız.

Bize hocalarımız ölümü anmayı çok tavsiye ettiler. Demek ki haklılarmış.

“Evlâdım, tesbih çekmeden önce ölümü düşün.”

Neden?

Bak, kalp paslanırmış, kalbin pası gitsin diyeymiş demek ki, anlaşılıyor. Hadislerden çıktığı anlaşılıyor.

Bir de bize hücum ederler, bir de bizim hocalarımıza çatarlar, bir de bizim yolumuza

ta'n ederler! Elhamdülillah hadîs-i şerîfleri bizim yolumuzun mensupları kadar tam tatbik eden kim varmış bakalım, çıksın ortaya, görelim!

Kur'ân-ı Kerîm'i çok okuyacağız. Kur'ân-ı Kerîm'in okunuşunun kademeleri var. Kur'ân-ı Kerîm'in yüzüne bakmak sevap. Elif demek sevap, lam demek sevap, mim demek sevap, her birine on hasene veriliyor. Ama mânasını bile bile, şuur ede ede, idrakini kullana kullana, adımcık adımcık şuurla öğrenmek en yüksek kıraat o, en yüksek tilavet o. Büyüklerimiz diyorlar ki;

“Kur'ân-ı Kerîm'den biz on âyet okurduk, onu iyice hazmetmeden öteki on âyete geçmezdik.”

Kur'ân-ı Kerîm'i böyle okumamız gerekiyor. Yani dikkatli dikkatli, paldur küldür değil.

Peygamber Efendimiz;

“Üç günden daha sık Kur'ân-ı Kerîm okumayın.” demiş.

Niye?

“Ondan bir tat alamazsınız.” demiş. Yani idrak olmaz diye. Maksat, âyetlerin ahkâmına intikal etmektir.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz nasıl Kur’an okurdu?

Okurdu, müjde âyetlerinde sevinç ızhar ederdi, azap âyetlerinde gözyaşı dökerdi, Allah’a sığınılacak yerde Allah’a sığıyordu, temenni dua edilecek yerde temenni ve dua ederdi.

Biz de Kur’ân-ı Kerîm’i yudum yudum, tadına lezzetine vara vara okumamız lazım.

Allah bize o şuuru ihsan eylesin.

f. Ye'cüc ve Me'cüc

Bir hadîs-i şerîf daha okuyacak kadar vakitimiz varmış. Bu hadîs-i şerîf de Ye'cüc ve Me'cüc'le ilgili geldi.

إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مِنْ وَلَدِ آدَمَ وَلَوْ أُرْسِلُوا
لَأَفْسَدُوا عَلَى النَّاسِ مَعَايِشَهُمْ وَلَنْ يَمُوتَ مِنْهُمْ
رَجُلٌ إِلَّا تَرَكَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ أَلْفًا فَصَاعِدًا وَإِنَّ مِنْ
وَرَائِهِمْ ثَلَاثَ أُمَمٍ تَأْوِيلَ وَتَارِيسَ وَمَنْسَكَ

İnne ye'cûce ve me'cûce min veledi Âdeme velev ürsilû le-efsedû ale'n-nâsi meâyîşehüm ve len yemûte minhüm raculün illâ tereke min zürriyetihî elfen ve sâiden ve inne min verâihim selâse ümemin te'vîle ve târîse ve menseke.

Hocamız Gümüşhaneli hazretleri çok kaynaklarını zikretmiş; “Şu kitapta, şu kitapta, şu kitapta Abdullah b. Amr İbnü'l-Âs'dan rivayet edilmiş.” diye...

Ye'cüc ve Me'cüc adlı kavim Kur'ân-ı Kerîm'de Kehf sûresinde de adı geçiyor. Başka yerde olmasa bile varlığına delil o var.

إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ
لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا

*İnne ye'cûce ve me'cûce müfsidûne fi'l-ardi fe-hel nec'alü leke harceni alâ en tec'ale beynenâ ve beynehüm seddâ.*⁵

Zülkarneyn'e diyorlar ki;

---

⁵ 18/Kehf, 94.

“Aramızda bir set yapsan, bunlar zarar veriyorlar.” diye söylüyorlar.

“Bu Ye’cüc ve Me’cüc bir kavimdir ki Âdem evlâdındandır.”

Min veledi Âdem. “Âdemoğlunun, Hz. Âdem’in evlâdındandır.”

“Eğer insanların üzerine salıverilseler...”

Le-efsedû ale’n-nâsi meâyişehüm. “Bu insanların yeryüzündeki yaşamlarını perişan ederler, berbat ederler.”

Tutuluyorlar; salıverilseler berbat ederler.

Ve len yemûte minhüm raculün illâ tereke min zürriyetihî elfen ve sâiden. “Onlardan bir tanesi arkasından zürriyetinden bin küsur, binden fazlasını bırakmadıkça ölmeyecek.”

Çok çoğalacaklar. Çekirge sürüsü gibi mi diyelim, mikrop gibi mi diyelim; üreyecekler, çok fazla miktarda olacaklar.

“Onların arkasından, onların ötesinde üç tane ümmet vardır. Onların da adı te’vîldir, târîstir, ve mensektir...” diye üç esrarengiz ümmetten de bahsetmiş Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz.

Âhir zamanda Ye'cüc ve Me'cüc çıkacak, yeryüzünü çok fesada uğratacaklar; suları kurutacaklar, kavimleri öldürecekler. “Yeryüzündeki bütün insanları öldürdük, gök ehline de sıra geldi.” diyecekler, diye hadîs-i şerîflerde çok geçiyor.

Allah bizi huzur, âfiyet içinde yaşatsın; âfiyet içinde, fitnelere bulaşmadan emanetini alsın. Huzur ve âfiyet içinde ilk girenlerle cennetine dâhil etsin. Kıyametin fitnelerine fesatlarına, âhir zamanın dehşetlerine bizleri uğratmasın.

Diğer hadîs-i şerîfe de vakit var, onu da okuyuvereyim:

إِنَّ يَحْيَىٰ بْنَ زَكَرِيَّا سَأَلَ رَبَّهُ فَقَالَ يَا رَبِّ اجْعَلْنِي
مِمَّنْ لَا يَقَعُ النَّاسُ فِيهِ فَأَوْحَى اللَّهُ تَعَالَىٰ إِلَيْهِ
يَا يَحْيَىٰ هَذَا شَيْءٌ لَمْ أُسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي كَيْفَ أَفْعَلُهُ
بِكَ اقْرَأْ فِي الْمُحْكَمِ تَجِدُ فِيهِ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عَزِيزُ
ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ وَقَالُوا

يَدُ اللَّهِ مَغْلُوبَةٌ وَقَالُوا وَقَالُوا قَالَ يَا رَبِّ اغْفِرْ لِي
فَإِنِّي لَا أَعُودُ

Inne Yahye'bne Zekeriyâ seele rabbehû fe-kâle: yâ Rabbi ic'alnî mimmen lâ yekau'n-nâsu fîhi fe-evha'llâhu teâlâ ileyhi: yâ Yahyâ, hâzâ şey'un lem estahlîshu li-nefsî keyfe ef'alühû bike? İkra' fi'l-muhkemi tecid fîhi “ve kâleti'l-yehûdu Uzeyruni'bnullâhi ve kâleti'n-nasâra'l-Mesîhu'bnullâh” Ve kâlû: “yedullâhi mağlûletün” ve kâlû ve kâlu yâ Rabbi iğfirlî fe-innî la eûdu.

Deylemî Enes radiyallahu anh'ten rivayet etmiş.

Zekeriya aleyhisselâm'ın oğlu Yahya aleyhisselam Rabbine dua ediyordu, münacaatında istemiş, buyurmuş ki;

“Yâ Rabbi! Beni insanların dil uzatıp kötülemediği bir kimse et. İnsanların dilinden beni kurtar, bu insanlar aleyhimde bir şey söylemesinler.”

“İnsanların şerrinden, dillerinin hücumundan beni kurtar yâ Rabbi!” demiş.

Allahu Teâlâ hazretleri ona buyurmuş ki;

“Yâ Yahya, bu öyle bir şey ki insanlar bana bile dil uzatmaktan geri durmadılar, sana nasıl uzatmasınlar?”

Levh-i Mahfuz'da eski yeni kitapların hepsi var, işte bak, ne yazıyor:

Ve kâleti'l-yehûdu Uzeyruni'bnullâh. “Yahudiler ‘Üzeyr Allah’ın oğludur.’ dediler.”

İftira. Allah’ın kuluna ‘Allah’ın oğlu’ demek bir iftira. Allah’a dil uzattılar, yanlış şey söylediler.

Ve kâleti'n-nasâra'l-Mesîhu'bnullâh. “Hıristiyanlar da; ‘Hz. İsa Allah’ın oğlu.’ dediler.”

Hâşâ sümme hâşâ! Allah’a -evlat edinmekten münezzehtir- öyle bir sıfat yakıştırmaz. Ama dediler, yani dil uzattılar, bu insanoğulları edepsizlik ettiler. Ve dediler ki;

Yedullâhi mağlûletün. “Allah’ın eli sıkıdır, cimridir.”

Hâşâ sümme hâşâ!

يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ

Yebсутu'r-rızka li-men yeşâ'.⁶

Yeryüzüne nimetleri saçmış, nasıl bu söz söylenir?

Ama edepsiz. İnsanların kâfirleri çok edepsizdir... Böyle şeyler oldu.

Bunları Levh-i Mahfuz'dan gösterince Yahya aleyhisselâm dedi ki;

Yâ Rabbi iğfirlî. “Yâ Rabbi! Beni mağfiret eyle, bağışla; bir daha böyle söz söylemeyeceğim.”

Buradan çıkıyor ki; insanların aleyhinde söz söylerler. Varsınlar söylesinler ya, sen Allah yolunda yürü, kimsenin gevezeliğine şusuna busuna aldırma. “Müslümanlar gericidir, hayattan tat almasını bilmezler, şöyledir böyledir...” bir sürü laf söyler. Bu Avrupalılar'ın yanına gitsen; “Osmanlılar şöyle kötüdür, Abbasîler böyle kötüdür, müslümanlar şudur...” Hepsi yalan yanlış... Ama dillerini tutamazsın. Edepsiz olduğu için, dengesiz olduğu için söylerler. “Zalim” derler, “emperyalist” derler, hâlâ emperyalizmi onlar yaparlar sürdürürler,

---

⁶ 13/Ra'd, 26.

hâlâ bizi de dahil olmak üzere dünyanın her yerini sömürürler; ama yine de başkalarına “Osmanlılar emperyalistti.” diye atarlar tutarlar.

Allah bizi şerhilerin şerrinden korusun. Ama yolunda öyle hiç ufak tefek laflarla sarılmadan sapasağlam yürüyen mücahit, sağlam, kavî, kuvvetli, izzetli, şerefli müslümanlar eylesin. Allah cümlelizden razı olsun.

el-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

18 Şevvâl 1406 / 26.06.1986

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

